

varede os, om at her kom problemer, så kom problemet. Så fik vi krisen, som er noget af det, der på en dårlig måde har gjort Danmark allermost omtalt i udlandet.

Kl. 14.15

Det er altså OSCE, jeg snakker om, for det var jo OSCE, der i virkeligheden dengang i fortrolig form gav udenrigsministeren, statsministeren og regeringen advarsler om, at her bør man altså reagere og gøre noget. Og man gjorde det ikke. Så kommer der sidste sommer en rapport, der igen siger: Her er et problem, gør noget ved det. Og i stedet for at gøre noget ved det og i stedet for at debattere det, så holder man det hemmeligt.

Det er bare det, jeg vil sige. Det er ikke bare forkert, og det er ikke bare udemokratisk, men det er også dumt, for det gør jo, at vi ikke i fællesskab får taget diskussionen om de problemer, der reelt er. Det gør det altså også utroværdigt, når vi siger til andre lande: Hov, hov, tag nu lige og opfør jer ordentligt, så I behandler det russiske mindretal i Estland bedre, end I gør i dag.

Det finder vi på at sige, og det bruger vi også OSCE og Europarådet til. Der er vi jo ikke bange for at bruge de her organer.

Så er vi jo også nødt til at tage det alvorligt. Det kan godt være, at vi er uenige, men vi er da nødt til at tage debatten i stedet for at holde det hemmeligt. Det synes jeg altså er en meget alvorlig kritik af regeringen i den her sammenhæng.

Men vi er meget tilfredse med, at vi er medlem af OSCE, både på regeringsdelen og den parlamentariske del, og vi vil gerne deltage i det videre samarbejde på den måde.

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen, og så er det udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt sige tak for debatten. For lige at springe ind i det vil jeg sige, at jeg synes, at de indlæg, der kom fra fru Lone Dybkjær og fru Anne Grete Holmsgaard, var interessante, nemlig den interesse, der er for at diskutere OSCE. Ikke alene det, man gør i form af den årlige generalforsamlingsredegørelse, men også hvad man egentlig agter at bruge OSCE til. Jeg synes, at det er en glimrende idé. Det vil jeg skrive mig bag øret.

Redegørelser har det jo altid med at være redegørelser for, hvad der er sket. Sådan er jo alle

ministerredegørelser. Men det, man ønsker her, er at kombinere dem med: Hvad synes vi, der skal ske? Det synes jeg er en ganske udmærket idé. Det tvinger os jo alle sammen, parlamentarikere som regering, til at tænke lidt over, hvad vi vil bruge OSCE til næste år.

Så det synes jeg er en udmærket idé, og så kunne det da være, at man kunne kombinere det med det nye formandskabs overtagelse. Der kan jeg sige til fru Lone Dybkjær, at det altid er pr. nytår, at formandskabet tager over. Så det finske formandskab tager over den 1. januar, og man fremlægger altid sit arbejdsprogram, efter at man har taget over. Finnerne fremlægger altså først deres arbejdsprogram, efter at de har taget over, så det vil tidligst være engang i januar. Det var så det, spanierne gjorde i begyndelsen af februar. Sådan er altså det normale forløb.

Så kan man tage debatten enten forud for det eller i forbindelse med formandskabets program. Jeg synes, at det er udmærket at kombinere det.

Redegørelse er redegørelse, det andet er forespørgselsdebatter, men det behøver vi ikke at hænge os i. Vi kan jo kombinere det. Det vil også være godt for parlamentarikerne, for jeg kan forstå, at det ikke er alle parlamentarikere, der læser deres post. Så kunne det også være, at de ville følge mere med i arbejdet.

Jeg kan se, at hr. Frank Aaen ryster på hovedet, men så må hr. Frank Aaen tale med OSCE om, at der er gået et brev tabt. Brevet skal ikke gå til mig, og det skal heller ikke gå til Folketinget. Han skal ikke være på Folketingets liste, for det er jo ikke indgået til Folketinget. Det er indgået til hr. Frank Aaen. Og hvis ikke det er indgået til hr. Frank Aaen, så er enten jeg fejlinformeret, eller også er der noget galt med hr. Frank Aaens postgang. Det er jo så til OSCE, hr. Frank Aaen skal sige, at der er et brev, der mangler.

Jeg ved ikke, hvordan det er med det brev, men sådan er i hvert fald spillereglerne. Det må parlamentarikerne så tage op over for OSCE og ikke over for mig. Spillereglerne er jo, at parlamentarikerne skal have disse redegørelser af OSCE, og har hr. Frank Aaen ikke fået dem, skal hr. Frank Aaen ikke kritisere mig, for jeg skal ikke sende OSCE's korrespondance frem til hr. Frank Aaen, der er medlem af den parlamentariske forsamling i OSCE. Så skal hr. Frank Aaen tage det op over for OSCE.

Jeg skal nok vende tilbage til redegørelsen, men der er lige nogle andre betragtninger. Jeg synes, det er meget vigtigt, som hr. Pihl Lorent-